

En sorglig visa om de två unga flickorna, som drunknade i Malmö hamn.

Af —m.

Det växte två plantor i jordlivets vår.
Föräldrarnes glädje och hopp,
De lekte som barn ifrån år och till år.
Till sjutton år nådde de opp.

Då fria för dagen de voro de två,
Till hamnen begåfvo de sig,
Men tänkte i yrande glädje ej på
Den mörka och farliga stig.

Ej brådjupets närhet de visste utaf,
De glädtiga gingo framåt.
Då plötsligt framför sig de sågo sin graf.
Så hemsk och så mörk och så vat.

Och plötsligt så störtade båda deri,
I vågornas farliga famn;
Från djupet man hörde ej ens något skri.
Man hörde blott ropas ett namn.

När folk kommo till fans ej ringaste spar.
Den giriga vågen sig slöt,
Som röfvat två lif uti ungdomens var;
En bubbla på vattnet blott höt.

Hos vänner och fränder är sorgen så stor,
De fälla mång' saknadens tår.
Och uti förtviflan stå fader och mor
I sorg vid de älskades bår.